

Arrest

nr. 86 966 van 6 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 24 mei 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 april 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 16 juli 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 augustus 2012.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. KENIS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 29 december 2011 toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 26 april 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan per aangetekend schrijven d.d. 27 april 2012 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, D.(...) I.(...) verklaart een Russische staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn, op (...) 1993 te Osmanyurt (Dagestan) geboren. U woonde in een klein dorp, genaamd S.(...). U bent niet gehuwd en hebt geen kinderen.

U verklaarde dat uw problemen begonnen op 13 december 2011. Die dag kreeg u rond negen uur 's avonds bezoek van uw neef R.(...) O.(...) en twee vrienden van hem die u nog niet eerder had gezien. U vertrouwde het niet helemaal en toen u naar buiten ging zag u dat hun auto was beschoten. Ook was een van die vrienden gewond aan zijn rechterarm. Uw neef en zijn vrienden bleken Wahabieten te zijn die kort daarvoor bij een controlepost onder vuur waren genomen. Uw moeder vroeg u onmiddellijk uw vader te bellen en hem te zeggen dat hij naar huis moest komen. Toen uw vader thuiskwam zei hij de drie mannen dat ze onmiddellijk moesten vertrekken, want hij vreesde problemen met de autoriteiten. U reed kort met hen mee om hen een weg te tonen langs waar ze de controleposten konden vermijden. Bij uw terugkeer in het dorp hoorde u lawaai uit de richting van uw huis. Omdat u dacht maar beter voorzichtig te kunnen zijn, ging u niet verder naar huis, maar wel naar het huis van uw oom die niet zover van bij jullie vandaan in het zelfde dorp woonde. Daar vernam u van zijn zoon, uw neef, dat OMON bij u thuis was langsgeweest en dat ze naar u zochten en uw vader hadden meegenomen. Uw vader werd de volgende dag weer vrijgelaten, maar u werd er blijkbaar van verdacht ook in de auto van uw neef R.(...) te hebben gezeten toen die werd beschoten en ook bij de Wahabieten te zijn.

U bleef ondergedoken bij uw oom en twee à drie dagen na het begin van uw problemen werd er door uw vader in overleg met enkele familieleden besloten dat u moest vluchten. Eerst werd gedacht aan Turkije, maar uiteindelijk werd besloten u naar België te sturen.

U vertrok op 19 december 2011 met de bus naar Moskou. Van daar uit reisde u per trein door naar Oekraïne. Vanuit Oekraïne kwam u verstoopt tussen wat kisten in het laadruim van een vrachtwagen via Polen de EU/ Schengenzone binnen. In Polen stapte u over in een personenauto die u naar België bracht. U kwam in België aan op 29 december 2011 en vroeg diezelfde dag asiel.

U vreest in geval van terugkeer gevangen te worden genomen of zelfs te worden omgebracht. U zou ook spoorloos kunnen verdwijnen.

Ter staving van uw identiteit en/ of asielrelaas legde u volgende documenten voor: uw intern paspoort (1), uw geboorteakte (2).

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u in geval van terugkeer vreest te worden gevangen genomen of te worden gedood. Ook vreest u dat u spoorloos kan verdwijnen (CGVS, p.12).

Na grondig onderzoek van uw dossier en de door u afgelegde verklaringen dienen wij echter tot de vaststelling te komen dat in hoofde van uw persoon niet kan worden besloten tot het aanwezig zijn van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève van 28 juli 1951 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u persoonlijk op geen enkele moment in aanraking bent gekomen met de autoriteiten, noch eenduidig aantoonbaar door hen te worden vervolgd.

U bent zelf nooit opgepakt door de politie (CGVS, p.15). Wanneer gevraagd of er ooit convocaties voor u zijn toegekomen verklaart u aanvankelijk duidelijk "nee, nooit" (CGVS, p.15), een verklaring welke u later nuanceert door te stellen dat u het niet weet en dat u geen weet heeft van convocaties (CGVS, p.17). U legt daarbij verwarrende verklaringen af betreffende het feit of de politie u wel dan niet zoekt. Zo stelt u dat de politie twee à drie dagen na de feiten van 13 december 2011 nog bij u thuis zou zijn langsgelopen, doch u voegt daar zelf onmiddellijk aan toe dat men niet naar u zocht maar enkel naar wapens en privé-spullen (CGVS, p.14). Uw vrienden en vader heten weliswaar te zijn ondervraagd (CGVS, p.16) en de binnenplaats van uw huis vanuit een auto in de gaten gehouden (CGVS, p.19), doch – zo verklaart u zelf – in de zes dagen na het begin van de problemen gedurende welke u nog in Dagestan verbleef werd niet meer naar u gezocht (CGVS, p.16). Tevens zegt u dat ze ook sinds uw vlucht niet meer naar u zoeken (CGVS, p.15). Als uit deze verklaringen al niet bepaald de indruk ontstaat dat de overheid moeite doet om u te vinden, dan zeker wel dat u zelf niet echt gelooft te worden gezocht. De reden die u daarvoor aangeeft, met name dat ze dachten dat u toch al in het bos zat (CGVS, p.16), overtuigt daarbij niet. Indien de overheid er echt zou van uitgaan dat u zich hebt aangesloten bij de rebellen, verklaart niets waarom ze u niet blijven zoeken bij u thuis of elders. Zoals u zelf immers aangeeft zitten de Wahabieten niet constant in de bossen, af en toe gaan ze ook naar de steden (CGVS, p.16). In die zin is het niet aannemelijk dat de overheid welke u beschuldigt van terrorisme (CGVS, p.4) niet meer moeite zou doen om u persoonlijk te pakken te krijgen.

Dat uit uw verklaringen allerminst een gerichte vervolging van uw persoon vanwege de overheid blijkt en dat u bovendien zelf niet bepaald de indruk geeft te geloven dat een dergelijke vervolging toch zou plaatsvinden, doet fundamenteel afbreuk aan de door u beweerde vrees voor vervolging.

Vervolgens wordt een gebrekkige kennis en desinteresse met betrekking tot centrale elementen van uw eigen zaak vastgesteld.

Zo weet u niet of u officieel wordt gezocht (CGVS, p.14) en of er een officieel opsporings- of aanhoudingsbevel tegen u loopt (CGVS, p.16). Ook weet u niet in het minst wat voor de politie de reden zou zijn om u er van te verdenken aanwezig te zijn geweest op het moment van de beschieting

(CGVS, p.19, 19). Uw verklaringen reiken niet verder als dat u een goede moslim probeerde te blijven (CGVS, p.18) en dat de politie daar almachtig is en vrij om te doen wat ze wil (CGVS, p.19). Het betreft hier algemeenheden welke allerm minst afdoende zijn om te doen begrijpen waarom net u van deze specifieke feiten zou worden beschuldigd.

In het geval u – in weerwil van uw eerdere verklaring waarbij u, zoals hoger vermeld, stelt dat er nooit convocaties voor u zijn toegekomen (CGVS, p.15) – inderdaad niet zou weten of er convocaties voor u zijn toegekomen (CGVS, p.17), moet worden opgemerkt dat een dergelijke onwetendheid van een opmerkelijk gebrek aan interesse in uw eigen zaak getuigt. Gezien u contact hebt met uw ouders die nog steeds in S.(...) verblijven (CGVS, p.4) is het immers niet te begrijpen dat u hierover niet hebt nagevraagd (CGVS, p.17). Dat u een concreet probleem had en daarom niet over convocaties hebt gedacht (CGVS, p.21), is geen afdoende verklaring. Het wel of niet bestaan van dergelijke convocaties is immers een wezenlijk onderdeel van het door u verklaarde probleem. Wat betreft het reeds vermelde in de gaten houden van uw binnenplaats van uit een auto, moet worden opgemerkt dat u niet weet of dat nog steeds gebeurt, ook hierover hebt u niet gevraagd (CGVS, p.19).

Vervolgens moet worden opgemerkt dat u ook over de problemen welke uw vader zou kennen ten gevolge van uw problemen slechts summier op de hoogte bent en weinig moeite toont om u hier terdege over in te lichten. Uw verklaringen daarover zijn bovendien weinig coherent. Aanvankelijk heet het bijvoorbeeld dat uw vader zou zijn opgepakt door OMON (CGVS, p.5), vervolgens verklaart u echter niet te weten door welke politie hij is meegenomen (CGVS, p.19). In dezelfde zin antwoordt u op de vraag of uw vader convocaties heeft gehad eerst duidelijk “ja” (CGVS, p.15) om daarna te verklaren dat u niet zou weten hoe hij wordt opgeroepen (CGVS, p.19), u weet niet of uw vader ooit via convocaties is opgeroepen (CGVS, p.21). U wordt met deze incoherenties geconfronteerd, doch slaagt er niet in deze op afdoende wijze te verklaren. Wat betreft het al dan meegenomen zijn door OMON trekt u in twijfel welke vragen juist zijn gesteld en verklaart u het verkeerd begrepen te hebben (CGVS, p.20). Inzake convocaties welke uw vader wel of niet heeft ontvangen, heet het gewoon dat u dat verkeerd had begrepen en dat u niet dacht dat het over schriftelijke oproeping ging (CGVS, p.21). Deze verklaringen nemen de vastgestelde incoherenties niet weg.

Bovendien weet u niet – gesteld dan dat hij er heeft gekregen – wanneer uw vader convocaties zou hebben ontvangen (CGVS, p.15) en hoewel u stelt dat hij twee à drie keer zou zijn meegenomen, weet u niet echt wanneer dat zou zijn gebeurd (CGVS, p.19). Ook weet u niet wanneer uw vader de laatste keer is meegenomen door de politie (CGVS, p.20). Uw vader zou nog steeds worden lastiggevalen en bijna elke dag worden opgeroepen, maar via telefoon spreekt u daar niet over (CGVS, p.15, 19).

De hier aangehaalde incoherenties, vaagheden en desinteresse ondermijnen op verregaande wijze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas en doen zodoende fundamenteel afbreuk aan de vrees voor vervolging die u op grond daarvan beweert te hebben.

Ook het feit dat u zo openlijk met de bus (CGVS, p.11) en de trein (CGVS, p.11, 12) hebt gereisd, valt moeilijk te rijmen met een gegronde vrees voor vervolging door de overheid. Zoals u zelf verklaart hield het nemen van de bus inderdaad een risico in (CGVS, p.16). Dat u geen andere keuze had (CGVS, p.16), is hierbij een te gemakkelijke argumentatie. U kunt bezwaarlijk beweren dat – indien u, wegens vervolgd door de overheid, echt ongezien het land dient te verlaten – geen enkele andere mogelijkheid had kunnen worden gevonden. Bovendien dient men voor de aankoop van een internationaal treinticket – zoals blijkt uit informatie waarover wij beschikken en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratief dossier – in de Russische Federatie zijn intern en internationaal paspoort voor te leggen. Voor iemand die niet weet of hij officieel wordt gezocht (CGVS, p.14) en of er een officieel opsporings- of aanhoudingsbevel tegen hem loopt (CGVS, p.16) is dit een niet te begrijpen risico dat op fundamentele wijze afbreuk doet aan de vrees voor vervolging die hij verklaart te hebben.

Bij dit alles moet worden opgemerkt dat ook geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen welke u met betrekking tot uw reisweg hebt afgelegd.

U verklaart met de trein van Moskou naar Oekraïne te zijn gereden (CGVS, p.10, 11). De tickets werden geregeld door de neef van uw vader die in Moskou woont (CGVS, p.11). U zou onderweg geen controle hebben gehad omdat u in het compartiment van de wagonbegeleidster zat, ook dat was door de neef van uw vader geregeld (CGVS, p.11). Zoals reeds vermeld blijkt uit de beschikbare informatie echter dat men in Rusland bij de aankoop van een internationaal treinticket steeds zowel zijn intern als internationaal paspoort moet voorleggen. Dit doet vermoeden dat u wel in het bezit was van een internationaal paspoort maar dit voor de Belgische asielinstanties bewust achter houdt teneinde informatie over bijvoorbeeld de recente aanmaak ervan of de aanvraag van een visum verborgen te houden.

Ook over uw verklaringen betreffende uw binnenkomst in de EU/ Schengenzone moeten ernstige twijfels worden geuit. U verklaart via Polen de grens te hebben overgestoken, verstopt tussen een aantal kisten in het laadruim van een vrachtwagen (CGVS, p.9, 10). Daarbij hebt u inzake grenscontrole

enkel gemerkt dat de vrachtwagen stopte en terug in beweging kwam (CGVS, p.11). De chauffeur zei u dat u stil moest blijven zitten en geen lawaai mocht maken (CGVS, p.11). Bovendien hield hij al uw documenten bij, waarbij u preciseert dat het hierbij over uw paspoort gaat (CGVS, p.11). Deze verklaringen zijn zeer weinig aannemelijk. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratief dossier blijkt immers dat er bij binnenkomst van Europa in Polen strenge controles plaatsvinden. Alle vrachtwagens worden gecontroleerd. Lege vrachtwagens worden manueel door een border guard die de laadruimte inspecteert, gecontroleerd. Voor geladen vrachtwagens wordt micro-search gebruikt. Indien er zich iemand in de vrachtwagen bevindt, wordt dit hiermee gegarandeerd gedetecteerd. Bovendien is het bepaald vreemd dat uw paspoort – terwijl u clandestien verstoep zat in de laadruimte – werd bijgehouden door de chauffeur. Hiermee verhoogt deze alleen maar het risico op ontdekking. Niet enkel kunnen ze nu u ontdekken in het laadruim, ook bestaat de kans dat ze uw paspoort terugvinden bij de chauffeur. Dat hij uw paspoort bijhield maakt de situatie voor hem slechts nodeloos complex. Dit is gezien het risico op zware sancties voor smokkelaars in het geval van het ontdekken van illegale passagiers zeer onaannemelijk. Deze vaststelling van een gebrek aan geloofwaardigheid betreffende uw reisroute is zwaarwichtig. Behalve dat de werkelijke omstandigheden van uw reis hierdoor onbekend zijn, kan dit er ook op wijzen dat u reisdocumenten die u bij uw ware reis naar België zou hebben gebruikt, zoals gezegd, bewust verborgen houdt.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen geviseerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers ondanks een relatieve stijging beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De door u ter staving van uw asielrelaas neergelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze aan bovenstaande vaststelling iets kunnen veranderen. (1) Uw intern paspoort en (2) uw geboorteakte bevatten uitsluitend informatie met betrekking tot uw identiteit doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Tegen de argumenten uit de bestreden beslissing dat hij een gebrekkige kennis en zelfs desinteresse tentoonspreidt met betrekking tot de centrale elementen van zijn zaak voert verzoeker aan dat hij getracht heeft om zo gedetailleerd mogelijk te antwoorden op de vragen om aan te tonen dat zijn relaas geloofwaardig is. Verzoeker stipt aan dat er geen fundamentele tegenstrijdigheden of leemtes te vinden zijn in zijn verklaringen met betrekking tot zijn vluchtverhaal, maar dat in de beslissing een tegenstrijdigheid opduikt met betrekking tot de problemen van zijn vader. Nochtans, zo stelt verzoeker, heeft hij later in het interview zijn tweede, andersluidende antwoord gepreciseerd door te stellen dat het hem niet duidelijk was dat men met “convocaties” enkel schriftelijke oproepingen bedoelde. Verzoeker oppert terloops dat een gegronde vrees voor vervolging niet inhoudt dat men reeds vervolgd moet zijn geweest en dat een vrees voor toekomstige vervolging volstaat. Omtrent het feit dat hij niet weet of hij gezocht wordt en of zijn vader convocaties kreeg en dit ondanks het feit dat hij nog contact heeft met zijn ouders, stelt verzoeker dat er over de telefoon met zijn ouders niet over zulke zaken wordt gesproken omdat ze een af luistermaatregel vanwege de overheid vrezen en op zijn vraag ontwijkend antwoorden of deze afblokken. Verzoeker stelt dat hij zich bij de wens van zijn familie heeft neergelegd. Met betrekking tot de documenten die noodzakelijk zijn voor een treinreis, waaruit het Commissariaat-generaal afleidt dat hij deze documenten verborgen zou houden voor de Belgische asielinstanties, merkt verzoeker op dat hij verklaarde dat de reis door een familielid werd geregeld en dat hij niet aan een controle werd onderworpen. Verzoeker stelt dat hij enkel met zijn intern paspoort reisde, hetgeen hij voorlegde bij zijn aankomst in België en dat hij zijn internationaal paspoort niet bijhad waardoor er geen sprake is van het verborgen houden voor de Belgische asielinstanties. Vervolgens wijst verzoeker erop dat de objectieve elementen die zijn vrees ondersteunen aanwezig zijn waarbij hij een Engelstalige tekst citeert van Refworld over de jacht van de veiligheidsdiensten op vermoedelijke rebellen. Verzoeker beweert wel in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus en besluit dat de bestreden beslissing niet op deugdelijke motieven steunt.

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.3. In de bestreden beslissing, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, wordt er in de eerste plaats op gewezen dat verzoeker nooit persoonlijk in aanraking is gekomen met de autoriteiten en niet eenduidig aantoonde dat hij door hen wordt vervolgd. Zo blijkt verzoeker zelf nooit te zijn opgepakt en legt hij onduidelijke verklaringen af over de vraag of er convocaties zijn toegekomen en of hij door de politie wordt gezocht. Tevens blijkt uit zijn verklaringen, zo vervolgt de bestreden beslissing, dat de overheid weinig moeite doet om hem te vinden. Daarbij werd ook een gebrekkige kennis en desinteresse met betrekking tot centrale elementen van verzoekers eigen zaak vastgesteld. Zo bleek hij niet te weten of er nog convocaties zijn toegekomen ondanks het feit dat hij nog contact heeft met zijn ouders, niet te weten door welke politiedienst zijn vader werd gearresteerd en legt hij tegenstrijdige verklaringen af over de vraag of zijn vader nog werd opgeroepen via convocaties. De verklaringen die verzoeker voor deze incoherenties geeft, nemen deze niet weg. Tevens wijst de commissaris-generaal erop dat verzoeker niet weet wanneer zijn vader eventuele convocaties zou hebben gekregen of wanneer hij zou zijn meegenomen door de politie. Ook wordt in de beslissing opgemerkt dat de openlijke wijze waarop verzoeker heeft gereisd waarbij de aanschaf van een internationaal treinticket de voorlegging van een intern en internationaal paspoort vereist, moeilijk te rijmen valt met een gegronde vrees voor de overheid en het vermoeden doet rijzen dat hij zijn internationaal paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties. Daarenboven zijn luidens de bestreden beslissing de verklaringen van verzoeker over de manier waarop hij de Schengenzone binnenkwam, twijfelachtig en in strijd met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt.

Tenslotte wordt in de beslissing gewezen op de actuele situatie in Tsjetsjenië waardoor de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaat om als vluchteling te worden erkend.

2.4. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij goed op de hoogte is van zijn problemen en dat deze zich op zijn minst informeert naar de stand van zaken en geregeld pogingen onderneemt om inlichtingen in te winnen over de evolutie ervan. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker niet weet of hij momenteel officieel wordt gezocht, noch of er een aanhoudingsbevel tegen hem werd uitgevaardigd (stuk 3, gehoorverslag CGVS 17 april 2012, p. 14; p. 16). In de verklaringen van verzoeker over zijn persoonlijke problemen werden inderdaad, zoals verzoeker opmerkt, geen tegenstrijdigheden vastgesteld, maar zijn verklaringen zijn dermate vaag dat daaruit geenszins kan worden afgeleid dat hij zijn land van herkomst werkelijk is ontvlucht omwille van een gegronde vrees voor vervolging. Verzoeker bevestigt trouwens zelf dat ze hem niet meer zijn komen zoeken (*Ibid.*, p. 15). Bovendien blijkt dat verzoeker ondanks de frequente contacten met zijn ouders (*Ibid.*, p. 4) niet weet of er ondertussen convocaties zijn toegekomen. Ook blijkt dat verzoeker slechts weinig op de hoogte is van de problemen die zijn vader zou hebben gehad. Hoewel hij initieel uitdrukkelijk bevestigde dat deze convocaties heeft ontvangen (*ibid.*, p. 15), stelde hij later dat hij niet weet op welke wijze zijn vader werd opgeroepen (*Ibid.*, p. 19) wat hij tenslotte nogmaals herhaalde (*Ibid.*, p. 21). Het is slechts na confrontatie met zijn eerdere tegenstrijdige verklaringen op dit punt dat hij beweerde dat hij het verkeerd had begrepen en dacht dat het enkel om schriftelijke oproepingen ging. Nochtans blijkt uit zijn eerdere antwoorden dat hij onder de term convocaties wel degelijk niet enkel een schriftelijke, maar ook een telefonische uitnodiging begreep, aangezien verzoeker zelf het volgende suggereerde: “(...) *misschien werd hij opgebeld (...)*” (*Ibid.*, p. 19), waardoor hij toen onmiddellijk had kunnen uitleggen op welke wijze en op welke tijdstippen zijn vader werd opgeroepen, als hij hieromtrent over specifieke informatie beschikte. De Raad besluit dat verzoeker geen afdoende rechtvaardiging aanbrengt voor zijn tegenstrijdige verklaringen, waardoor zijn antwoorden blijk geven van een gebrek aan kennis over de contacten die zijn vader al dan niet zou hebben gehad met de autoriteiten. Waar verzoeker zijn lacunaire kennis tracht te verantwoorden door te stellen dat hij over de telefoon met zijn ouders niet over deze zaken spreekt omwille van een vrees voor afluistermaatregelen, merkt de Raad op dat dit verzoeker niet ontslaat van zijn verantwoordelijkheid om eventueel via andere kanalen, bijvoorbeeld via gewone of elektronische post of via tussenpersonen aan de vereiste informatie te geraken. In dit opzicht versterkt het feit dat hij zich bij de wens van zijn familie heeft neergelegd, zijn opvallende gebrek aan interesse wat de ingeroepen vrees voor vervolging op ernstige wijze relativeert.

2.5. Waar verzoeker beweert dat de vrees voor toekomstige vervolgingen kan volstaan om als vluchteling te worden beschouwd, gaat hij voorbij aan de voorwaarde uit de vluchtelingendefinitie dat deze vrees ‘gegrond’ dient te zijn. De vrees moet immers niet alleen subjectief aanwezig zijn, maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd (*cf.* RvS 22 april 2003, nr. 118.506). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172). Ter staving van de objectieve elementen die aan zijn vrees ten grondslag liggen, verwijst verzoeker naar een Engelstalige tekst die van Refworld werd geplukt over het kidnappen van rebellen. De Raad merkt echter op dat verzoeker geenszins verduidelijkt in hoeverre deze beschrijving van de jacht van de veiligheidsdiensten op vermoedelijke rebellen op hem van toepassing is aangezien hij onwetend blijkt over de vraag of men op heden naar hem op zoek is.

2.6. Door zijn eerdere verklaringen met betrekking tot de treinreis te herhalen, slaagt verzoeker er niet in de vaststellingen van de commissaris-generaal aan het wankelen te brengen. Verzoeker verklaarde met de trein vanuit Moskou tot in Oekraïne te zijn gereisd (stuk 3, gehoorverslag CGVS 17 april 2012, p. 10-11). Op grond van de informatie die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat men voor de aanschaf van een internationaal treinticket in de Russische Federatie een internationaal paspoort dient voor te leggen (stuk 14, Landeninformatie, Antwoorddocument, Russische Federatie/Tsjetsjenië, International railticket, 30 maart 2012). Verzoeker weerlegt deze informatie niet, waardoor hij ook de vaststelling niet weerlegt dat hij, indien hij werkelijk door de autoriteiten wordt achternagezeten, een enorm risico neemt door een treinticket aan te schaffen. Met zijn bewering dat hij enkel met zijn intern paspoort reisde en geen controle heeft gehad, slaagt verzoeker er niet in aan te tonen dat zijn methode van reizen in overeenstemming is met zijn voorgehouden vrees voor vervolging vanwege de Russische autoriteiten. De Raad merkt op dat de commissaris-generaal zich terecht afvraagt waarom het internationale paspoort waarmee de treintickets werden aangeschaft, niet wordt voorgelegd, waardoor laatstgenoemde op goede gronden kon

vermoeden dat verzoeker dit bewust tracht te verheimelijken. Verder dient opgemerkt te worden dat verzoeker niets inbrengt tegen de pertinente overwegingen van de commissaris-generaal met betrekking tot de ongeloofwaardigheid van de manier waarop hij het Schengengebied binnenkwam. Het geheel van deze vaststellingen vormt een verdere negatieve indicatie met betrekking tot de geloofwaardigheid waardoor de commissaris-generaal rechtsgeldig kon besluiten dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus.

2.7. Er werd geen schending aangetoond van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het eerste middel is ongegrond.

2.8. In een tweede middel, specifiek met betrekking tot de subsidiaire bescherming, voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht. Nadat verzoeker erop heeft gewezen dat moet worden gekeken naar de concrete omstandigheden van de zaak, citeert hij artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en haalt hij een reeks paragrafen aan uit het arrest van het Europees Hof van Justitie in de zaak *Elgafaji* waarna hij de verschillen aanstipt tussen de verschillende vormen van ernstige schade zoals die in de Belgische wetgeving zijn opgenomen in artikel 48/4, § 2, a), b) en c) van de vreemdelingenwet. Uit de bestreden beslissing leidt verzoeker af dat er geen sprake meer zou zijn van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat verzoeker door zijn loutere aanwezigheid in Dagestan een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet. Nochtans, zo stelt verzoeker, is de situatie in toenemende mate zeer gevaarlijk, waarbij hij het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken voor de Russische Federatie citeert. Tevens verwijst verzoeker naar de veroordeling door de secretaris-generaal van de Verenigde Naties van de vele terroristische aanslagen met burgerslachtoffers in Dagestan. Verzoeker stelt dat indien Buitenlandse Zaken en de Verenigde Naties dergelijke waarschuwingen geven, dit enkel kan betekenen dat de veiligheidssituatie dermate gevaarlijk is dat het voor verzoeker niet mogelijk is om terug te keren.

2.9. Met betrekking tot de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing gesteld dat het aantal burgerslachtoffers als gevolg van de geweldsincidenten ondanks een relatieve stijging beperkt blijft waardoor er actueel voor burgers in Dagestan geen reëel risico op ernstige schade bestaat in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.10. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker zich, gelet op het ongeloofwaardig karakter van zijn asielrelaas, niet langer kan beroepen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.11. Verzoeker betwist in wezen enkel de beoordeling door de commissaris-generaal van de actuele veiligheidssituatie in Dagestan door te verwijzen naar het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken en een uitspraak van de secretaris-generaal van de Verenigde Naties. Uit deze informatie blijkt dat er in Dagestan op heden geregeld geweldsincidenten voorkomen, wat trouwens geenszins door de commissaris-generaal wordt ontkend, maar hieruit kan niet worden afgeleid dat er actueel in Dagestan sprake is van een gewapend conflict in volkenrechtelijke zin. Bijgevolg nopen deze door verzoeker aangereikte gegevens niet tot een andersluidende conclusie op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De Raad merkt bovendien op dat het citeren van het reisadvies van de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken *in casu* irrelevant is daar het niet slaat op verzoekers concrete situatie doch slechts bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van zijn land van herkomst (*cf.* RvS 25 september 2007, nr. 174.848) en geen leidraad vormt voor asielinstanties die zijn belast met het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of het reële risico op ernstige schade van asielzoekers. Uit de informatie die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd (stuk 14, Landeninformatie, SRB, Russische Federatie, Dagestan, Algemene en veiligheidssituatie, update februari 2012), blijkt dat de acties van zowel de rebellen als de ordediensten een eerder gericht en propagandistisch karakter hebben en er geen sprake is van een grootschalige confrontatie. Hoewel er een toename van het aantal burgerslachtoffers bij geweldsincidenten werd vastgesteld, is de globale veiligheidssituatie in Dagestan volgens de commissaris-generaal niet van die aard dat burgers op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Verzoeker toont met de door hem geciteerde informatie niet aan dat de commissaris-generaal onredelijk te werk ging door te besluiten dat

er in hoofde van verzoeker geen reëel risico op ernstige schade bestaat zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.12. Er werd geen schending aangetoond van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het tweede middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes september tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

F. TAMBORIJN